

«کنسرتینو» و جان تازه‌ای
به برنامه‌های موسیقی محور

عطاری به سبک عصار!

رضا خسروی

بعد از رشد پلتفرم‌ها در زمینه تولید سرپال‌ها و مجموعه‌های نمایشی، حالا نوبت به برنامه‌های ترکیبی و سرگرم‌کننده هم رسیده است. شبکه نمایش خانگی حالا بستری ویژه برای همه علاقه‌مندان برنامه‌سازی محسوب می‌شوند که می‌توانند فارغ از محدودیت‌ها و چارچوب‌های خشک برنامه‌سازی، اقدام به ایده‌پردازی کرده و با فراغ‌بال بیشتر، ریسک آزمون و خطا در این عرصه را به جان بخرند. بله در شبکه خانگی هم مانند هر عرصه دیگری، هیچ چیز تضمین شده نیست و هر دور خیزی می‌تواند به یک شکست منتهی شود، اما مهم این است که «فرصت‌های آزمون و خطا» از آنانی که انگیزه ورود به این میدان را دارند، سلب نمی‌شود. برنامه «کنسرتینو» یکی از تازه‌ترین محصولات عرضه شده در شبکه نمایش خانگی است که فارغ از میزان توفیقی که در ادامه مسیر می‌تواند به دست بیاورد، باید اعتراف کرد که در چارچوب سیاست‌گذاری‌های سابق، حتی امکان ایده‌پردازی هم پیدا نمی‌کرد و در همان مرحله «طرح اولیه» به محاق توقیف می‌رفت! پس تا همینجا و به استناد بخش چند قسمت از این مجموعه می‌توان گفت شبکه نمایش خانگی بار دیگر قدرت خود در زمینه بسترسازی برای ارائه تولیدات خلاقه را اثبات کرده است.

«کنسرتینو» چه قالبی دارد؟

هم در قالب تلویزیون و هم در شبکه نمایش خانگی طی چند دهه گذشته، شاهد تلاش‌های بسیاری در راستای بهره‌گیری از جاذبه‌های دنیای موسیقی برای تولید برنامه‌های سرگرم‌کننده بوده‌ایم. بخش عمده‌ای از این تلاش‌ها هم معمولاً به تولیداتی کلیشه‌ای با تکیه بر نوستالژی و بازپخش موسیقی‌های محبوب مخاطبان، منتهی شد اما از مقطعی به بعد و با رفع محدودیت‌ها و شکستن تابوهای همچون «ممنوعیت ترویج موسیقی» شاهد فصل تازه‌ای از تولیدات موسیقایی با محوریت کشف استعداد‌های تازه بودیم. اتفاقی که با حساسیت‌ها و ملاحظات بسیاری در قاب تلویزیون رقم خورد و بعدها به نمونه‌های موفقیتی همچون «عصر

نگاهی به برنامه «کنسرتینو»

استراحت ذهن و رشد سلیقه موسیقی

مصطفی قاسمیان

مجموعه برنامه «کنسرتینو» که پخش آن به تازگی آغاز شده، محصولی استاندارد و سرگرم‌کننده است که اجرای موسیقی را به عنوان تم اصلی برگزیده؛ اتفاقی که احتمالاً بعد از مدت‌ها در یک برنامه تلویزیونی/خانگی رخ می‌دهد. نخستین امتیاز این برنامه که در نگاه اول به چشم می‌آید، زیبایی بصری آن از لحاظ دکور، گرافیک و سایر المان‌های تصویری است. سازندگان با خوش‌سلیقگی، چینش صندلی تماشاگران را به شکل یک تالار طراحی کرده‌اند و صحنه اجرا را به سیاق یک صحنه کوچک کنسرت موسیقی در آورده‌اند. حاصل این هر دو، آن است که «کنسرتینو» با هویتی مستقل نسبت به برنامه‌های آشنای تلویزیون و نمایش خانگی، هر گاه کارگردان اراده کند، به یک کنسرت آنلاین تبدیل می‌شود و هر گاه لازم باشد، شمایل یک شوی گفت‌وگومحور شبانه می‌یابد. المان‌های قرار گرفته در صحنه هم رنگ و لعاب زیبا و متفاوتی به این اثر داده است. «کنسرتینو» تنوع و ریتم خوبی دارد که اجازه خستگی به مخاطب نمی‌دهد. از طرفی تنه اصلی برنامه را قطعات موسیقی تشکیل می‌دهد که به اقتضای مدیوم موسیقی، کوتاه‌اند و از طرف دیگر، همه پلانوهای مجری و گپ‌وگفت‌های او با مهمانان در کوتاه‌ترین شکل ممکن برگزار می‌شوند تا ضرباهنگ بهتری به «کنسرتینو» ببخشد. از سوی دیگر حضور ۲ گروه موسیقی از ژانرها و سبک‌هایی کاملاً متفاوت، برنامه را به نسبت اجراهای صحنه‌ای رایج که توسط یک گروه انجام می‌شود، متنوع‌تر کرده و به جذابیت برنامه افزوده است. به همین دلیل است که «کنسرتینو» لاقال در ۲ قسمت اول، ملال‌آور و تکراری نمی‌شود و از ریتم نمی‌افتد.

«کنسرتینو» البته ایراداتی در کارگردانی دارد، ولی آنقدر جدی یا بزرگ نیست که آزارنده باشد. خصوصاً چون

سازندگان تصمیم گرفته‌اند به جای استفاده از کرین، از دوربین روی دست استفاده کنند و تصویر بردار از میان میزهای تماشاگران عبور کند، به نظر می‌رسد حرکت دوربین روی دست با حال و هوای برنامه همخوانی ندارد.

اجرای علیرضا عصار نیز می‌تواند بهتر از چیزی باشد که الان است، ولی می‌شود حدس زد که در قسمت‌های بعد کمی بهتر شود. به نظر می‌رسد او که همکار خواننده‌ها و مهمانان برنامه‌اش محسوب می‌شود، کمی دچار تعارف با آن‌هاست و در پرسش‌ها، پیشتر با عبارت‌های آشنای هنرمندان مثل، در چه یک، در خشان و... به تعریف و تمجید از آن‌ها می‌پردازد. اگر چه مخاطب از گپ‌وگفت دو همکار انتظار چالش ندارد، اما این میزان از تعارف نیز برای بینندگان «کنسرتینو» دلپذیر نیست. او البته با سابقه و جایگاهی که در موسیقی پاپ ایران دارد، از درک موسیقی بسیار بالا و تخصصی نسبت به عامه تماشاگران برنامه، برخوردار است و به همین دلیل، می‌تواند در افزایش سطح سلیقه و حتی دانش عمومی بینندگان این برنامه، مؤثر باشد. این امر البته به وسیله ترانه‌های فاخر استفاده شده «کنسرتینو» نیز که بیشتر از اشعار فاخر بزرگان ادب فارسی چون حافظ، مولانا و سعدی بود، محقق می‌شود؛ نکته‌ای که می‌تواند از دیگر امتیازات این برنامه دانست. در زمانه سلب‌رینی زدگی پلتفرم‌ها، نقطه قوت دیگر «کنسرتینو» آن است که می‌تواند ستاره‌محور نباشد. طبیعی است که در قسمت‌های نخست، حضور چهره‌هایی مانند حامد بهداد، آرمان گرشاسبی و البته خود علیرضا عصار جاذب تماشاگر است، ولی این ظرفیت در «کنسرتینو» وجود دارد که با انتخاب‌های خوش‌سلیقه خواننده‌ها و تعادل میان انواع عامه‌پسند و سلیق خاص‌تر موسیقی، بدون حضور ستاره‌ها معنای خودش را داشته باشد و به محلی برای استراحت گوش و ذهن مخاطب به وسیله نت‌های موزون موسیقی تبدیل شود.